

Arrest

nr. 76 354 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHRISTOFFELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, A. G. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent op 05/02/1974 te Sariguyh geboren en bent met A. S. (...) (OV 6.848.148) gehuwd. Tijdens uw legerdienst begon u samen met uw broer een handel in chocolade die jullie op de markt verkochten, iets wat u ook na uw dienstplichtjaren verder zette. In 1995 overleed uw moeder en na de rouwperiode van 40 dagen bemerkte u een nieuwe concurrent die tevens ook lijfwacht van de minister van binnenlandse zaken was. In de periode 1996-1997 werd u door hem bedreigd en geslagen. Hij eiste dat u stopte met uw handel wat u ook deed. Omwille van de slagen begon u problemen met uw maag te krijgen waar er een bloedophoping ontstond. Na een operatie ontstond er een infectie waardoor u ook problemen met de nieren kreeg.

In 2005 of 2006 kreeg u de mogelijkheid om u in het restaurant van een vriend in te kopen. U ging op dit voorstel in en de zaken gingen relatief goed tot 2010. Uw vriend wilde namelijk zijn deel verkopen en u ging akkoord om dit deel over te kopen zodat u volledig eigenaar van het restaurant werd. In december betaalde u hem het afgesproken bedrag. De papieren gingen jullie de dag nadien in orde brengen. Toen u de volgende dag echter naar zijn huis ging bleek hij niet thuis te zijn. Volgens de bureaus was hij voorgoed naar Canada vertrokken. U ging naar zijn broer maar deze wilde zich niet in deze zaak mengen. U bleef in het restaurant doorwerken.

In februari 2011 kwamen enkele mannen uw restaurant binnen. Ze toonden u documenten waaruit bleek dat zij de nieuwe eigenaars van het restaurant waren waarna u hardhandig uit het restaurant werd gezet.

Toen u nadien nog enkele malen terugging werd u telkenmale hardhandig (bedreigingen en slagen) buitengezet met het dreigement niet meer terug te komen. U kwam te weten dat de nieuwe eigenaar het petekind van de procureur was en beseftte dat u niets aan de situatie kon veranderen.

Op 14/07/2011 reed u samen met uw echtgenote per auto van Armenië naar Georgië. Van daaruit namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 15/07/2011 aankwamen.

Jullie dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: uw militair boekje, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en uw dochter."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de nieuwe eigenaar van het restaurant waarvan u voordien mede-eigenaar was.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Bovendien is het zeer onduidelijk welke specifieke vrees u überhaupt ten aanzien van uw land van herkomst heeft.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk omwille van uw politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep.

U verklaarde immers dat zowel uw problemen rond uw chocoladehandel als uw problemen met het restaurant louter financieel van aard waren en dat er geen andere redenen waren die ervoor zorgden dat deze beide zaken u werden afgenomen (CGVS p.6).

Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u omwille van één van de criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U hebt immers nooit om bescherming bij uw autoriteiten gezocht.

Toen u gevraagd werd waarom u niet naar de politie ging stelde u enkel niet te weten wat u daar moest zeggen. U kon wettelijk niets doen (CGVS p.8, 4).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw gevoel van machteloosheid voortvloeit uit de positie van uw vervolgers die enkel op financieel gewin uit waren (CGVS p.3-4, 6).

Bijgevolg dienen uw asielmotieven als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat de door u verklaarde feiten kan staven. Bijgevolg rust de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de verklaringen van u en uw vrouw.

U bent er echter niet in geslaagd dit relaas aannemelijk te maken.

Betreffende de problemen die u in de jaren '90 heeft gekend stelde u zelf sinds 1997 geen enkel probleem meer te hebben gehad betreffende uw problemen in de chocoladehandel. Bovendien zijn uw vervolgers van toen op de vlucht (CGVS p.5-6).

Betreffende de problemen die u met het restaurant heeft gekend en die de reden voor uw vertrek uit Armenië betreffen werden talrijke incoherenties vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnen.

Bovendien is het onduidelijk wat u bij een terugkeer naar Armenië precies vreest.

Zo verklaarde u dat u nooit officieel eigenaar bent geweest van het restaurant.

Dat u met andere woorden slechts in vertrouwen mede-eigenaar was maar niet op papier (CGVS p.4, 5). Uw vrouw verklaarde echter dat u wel officieel mede-eigenaar van het restaurant was en dat de documenten bij uw (vroegere) vriend achterbleven.

Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde zij enkel dat zij de documenten nooit heeft gezien en dat u haar dat had verteld (CGVS vrouw p.3-4).

Daar u zelf ontkent dat u officieel mede-eigenaar was zou het zeer opmerkelijk zijn dat u dit aan uw vrouw vertelde.

Voorst verklaarde zij dat u in 2011 enkele malen naar de politie bent geweest om klacht neer te leggen tegen de nieuwe eigenaars (CGVS vrouw p.4).

U stelde echter dat u in 2011 nooit naar de politie bent geweest om klacht in te dienen.

Toen u met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent werd geconfronteerd stelde u dat u tegen haar had gelogen en haar had gezegd dat u naar de politie was geweest maar dit in werkelijkheid niet had gedaan. Hoeveel keer u haar had gezegd dat u klacht bij de politie bent gaan indienen kon u dan weer niet met zekerheid zeggen (CGVS p.8-9).

Bovendien stelde uw vrouw dat u telkenmale u geslagen werd naar de politie ging wat volgens haar 2 keer gebeurde (CGVS vrouw p.4). U stelde echter dat u 4 of 5 keer werd geslagen sinds februari 2011 (CGVS p.8).

Dat u uw vrouw van dergelijke essentiële zaken niet op de hoogte zou hebben gebracht is weinig aannemelijk in het licht van de zwaarwichtige beslissing om jullie land van herkomst te verlaten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u dit tijdens het gehoor niet uit eigen beweging naar voor bracht maar slechts nadat u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd.

Voorts stelde uw vrouw in eerste instantie dat u laatst in de herfst van 2010 geslagen werd. Erna stelde ze dan weer dat u ook in februari 2011 enkele keren werd geslagen (CGVS vrouw p.3-4).

U verklaarde echter dat u tussen 1997 en 2011 geen slagen had gekregen.

Toen u werd geconfronteerd met de verklaring van uw vrouw dat u in de herfst van 2010 werd geslagen stelde u dan weer dat dit met het personeel was (CGVS p.9).

Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar uw vrouw verklaarde dat u toen door de nieuwe eigenaars (die u pas in februari 2011 ontmoette) was geslagen (CGVS vrouw p.3).

Voorts komen jullie verklaringen betreffende uw voormalige mede-eigenaar niet overeen.

U stelde dat jullie elkaars huis bezochten, samen Nieuwjaar vierden en met de 2 gezinnen samen op reis gingen (CGVS p.7). U verklaarde hierbij dat hij 3 zonen had terwijl uw vrouw stelde dat hij maar 2 kinderen had (CGVS p.6, 8, CGVS vrouw p.3).

Toen u met haar verklaring werd geconfronteerd stelde u dan weer dat 1 van zijn kinderen veel bij de broer verbleef omdat hij geen kinderen had en dat uw vrouw daarom misschien slechts weet had van 2 kinderen (CGVS p.8).

Het is echter weinig aannemelijk dat uw vrouw geen weet van een derde kind zou hebben terwijl jullie gezinnen zoveel met elkaar optrokken.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u opmerkelijke genoeg ook het adres van uw vroegere vriend niet kon geven ondanks het feit dat jullie elkanders huis bezochten (CGVS p.6). Van zijn broer, die u ook opgezocht heeft, kon u ook het adres niet geven (CGVS p.6-7).

Ook betreffende de afspraak om het restaurant over te dragen legde u incoherente verklaringen af. Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat jullie de administratieve kant van de overdracht in het begin van 2011 zouden doen, na de feestdagen. In het begin van 2011 bemerkte u echter dat uw mede-eigenaar verdwenen was (DVZ vragenlijst 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u al 17/12/2010 de overdracht zou doen waarna u wist dat hij verdwenen was (CGVS p.4).

Dergelijke voortdurend wederkerende incoherenties betreffende essentiële zaken van uw asielrelaas en ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u ook de familienaam van de nieuwe eigenaars niet kon geven ondanks het feit dat zij u de eigendomsdocumenten hebben voorgelegd (CGVS p.8).

Het is weinig aannemelijk dat u deze documenten niet grondig gelezen heeft in het licht van het feit dat u reeds 5 jaar in de veronderstelling was dat u mede-eigenaar van het restaurant was.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden die u daarenboven in een weinig logisch kader plaatst ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de door u opgeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U verklaarde immers dat u nooit medische verzorging werd geweigerd (CGVS p.7).

Uw stelling dat uw maag- en nierproblemen voortvloeiden uit de slagen die u in 1997 ontving is een blote bewering die u op geen enkele wijze kan aantonen. Indien uw medische problemen iets met

de slagen in 1997 zouden hebben te maken is het zeer opmerkelijk dat u hier pas in 2001 werd voor geopereerd. U stelde bovendien dat er toen een medische fout werd gemaakt omdat u na de operatie, toen het gezwel werd verwijderd, een infectie opliep. (CGVS p.3, 6). Een medische fout op zich kan bezwaarlijk als een vorm van vervolging aanzien worden.

U dient zich dan ook voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw militair boekje, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en uw dochter bevatten immers enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2012, aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij geeft een theoretische uitleg over "daad van vervolging" in de zin van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker stelt dat hij bij zijn terugkeer riskeert opnieuw gefolterd te worden, wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, antwoordt verzoeker dat hij "*lichamelijk of geestelijk geweld t.o.v. hem*" vreest. Hij herhaalt dat er tot twee maal toe fysiek en geestelijk geweld werd gepleegd op zijn persoon omwille van het feit dat hij een zaak opstartte; hij laat gelden dat hij in Armenië geen zaak kan opstarten "*zonder dat hij door concurrentie zal bedreigd worden*". Hierdoor acht verzoeker het moeilijk om een job uit te oefenen "*waardoor hij in armoede zal moeten leven in zijn land van herkomst*". Verzoeker voegt hieraan toe dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen "*vermits het de autoriteiten van het land zelf zijn die hem belagen*".

Betreffende de incoherenties die in de bestreden beslissing aan verzoeker ten laste worden gelegd, stelt hij dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van hoe alles geregeld werd, zij zou er gewoon vanuit zijn gegaan dat verzoeker officieel de eigenaar was. Hij legt uit dat het in Armenië niet op dezelfde manier werkt als in België; volgens verzoeker worden in Armenië vaker mondelinge afspraken gemaakt.

Wat de aangiftes bij de politie betreft, argumenteert verzoeker dat hij zijn echtgenote wou gerust stellen en dat hij van oordeel was dat het "*geen zin had om naar de politie te gaan omdat deze ook corrupt is*".

Aangaande het aantal keren en wanneer verzoeker geslagen werd, merkt hij op dat hij "*enkel sprak over de ernstige slagen*".

Tot slot vindt verzoeker het normaal dat zijn echtgenote geen weet had van een derde kind van de voormalige mede-eigenaar omdat dit kind er nooit bij was toen zij deze bezochten.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Hij legt uit dat de situatie in Armenië nog complex is, dat de maatschappij aldaar corrupt is "*waardoor er folteringen onbestraft worden uitgevoerd t.o.v. onschuldige personen*". Hij laat gelden dat hij in het verleden reeds gefolterd werd "*omwille van het voeren van eerlijke concurrentie*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient vooreerst te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. De Raad merkt op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, antwoordt verzoeker dat hij *“lichamelijk of geestelijk geweld t.o.v. hem”* vreest, dat hij in Armenië geen zaak kan opstarten *“zonder dat hij door concurrentie zal bedreigd worden”* waardoor hij in armoede zal moeten leven in zijn land van herkomst.

De Raad ziet echter niet in hoe dit verweer de motivering in de bestreden beslissing kan weerleggen. Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het gehoorverslag van 7 december 2011, p. 6) immers dat zowel de problemen rond zijn chocoladehandel als de problemen met het restaurant louter financieel van aard waren en dat er geen andere redenen waren die ervoor zorgden dat deze beide zaken hem werden afgenomen. Verzoeker spreekt dit niet tegen in zijn verzoekschrift.

Aldus toont verzoeker geenszins aan dat zijn problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, namelijk omwille van zijn politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep.

Bijgevolg beschouwt de Raad verzoekers asielmotieven als vreemd aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker legt uit dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen "*vermits het de autoriteiten van het land zelf zijn die hem belagen*".

De Raad merkt echter op dat verzoeker verklaarde dat hij nooit bescherming bij de autoriteiten heeft gezocht. Toen hem bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom hij niet naar de politie ging, stelde hij enkel niet te weten wat hij daar moest zeggen (zie het gehoorverslag, p. 8).

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geenszins aantoont dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekers asielrelaas aangaande het restaurant bovendien is aangetast door talrijke incoherenties en vaagheden.

Verzoeker poogt er enkele van te verklaren of te weerleggen in zijn verzoekschrift, maar beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van loze beweringen. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor met behulp van een tolk die de Armeense taal sprak, op 7 december 2011 op het Commissariaat-generaal, in bijzijn van zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE